

26.17x34.47	1	8	עמוד	זמן קיבוץ	11/04/2024	89891520-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לצינון - 80790						

דעת יחיד // המלחמה ואנחנו

עלינו להכריע: ציוני אלוהי או כוח אנושי?

אי אפשר לטעון לדה-לגיטימציה של חמאס שתורתו מבוססת על ציוני אלוהי כל עוד גם אנו דבקים בעמדה כי ישות על אנושית העניקה לנו את כל הארץ
ד"ר מיכאל לבני, לוסן (מאתו שלישי מתוך ארבעה)

כעת, "הכלל" של תמיכת העמים האחרים בהנחת הרצל והקונגרס הציוני הראשון ובהחלטת החלוקה ב-1947 אינם וכנראה חלפו מהעולם לעתיד הנראה לעין. בפועל, "משפט הכלל" הרלוונטי לנו היום הן ארצות הדמוקרטיה הליברלית. בעייני העולם הדמוקרטי הליברלי, העדר יכולתנו למו"מ בסוגיית "שתי מדינות לשני עמים" מרחיקה אותנו מתמיכת בעלי הברית הטבעיים המעטים שלנו. אנחנו מסווגים את עצמנו לתוך העולם המאמינים בסמכות ה"על-אנושי". הנזק הפוליטי הוא בעל ישוער. ב-8.12.23 ראה "הארץ" לנכון לפרסם שנית כתבתו של שלמה אבינרי, מ-24.11.2017 סמוך לצינון 120 שנה לקיום הקונגרס הציוני הראשון: "זו אשליה מסוכנת להניח שישראל תזכה בלגיטימציה להמשך שליטתה בכל שטחי א". זה לא היה נכון ב-47' וזה לא נכון היום."

המאבק על המורשת

מורשת עם ישראל בביתו הלאומי תקועה במאבק פנימי - בעד ונגד ההשכלה. יכולתנו לקדם דה-לגיטימציה של חמאס על בסיס אמונתה בתורה על-אנושית בה קיים צו לחסל אותנו מוגבלת כל עוד אנו דבקים בעמדה כי העל-אנושי העניק לנו את כל הארץ. כעת, מקומנו בעולם הדמוקרטי-ליברלי מתערעה. בפועל, "משפט הכלל" הרלוונטי לנו היום הן ארצות הדמוקרטיה הליברלית. בעייני העולם הדמוקרטי הליברלי, היעדר יכולתנו למו"מ בסוגיית "שתי מדינות לשני עמים" מרחיקה אותנו מתמיכת בעלי הברית הטבעיים המעטים שלנו. אנחנו מסווגים את עצמנו לתוך עולם המאמינים בסמכות ה"על-אנושי". הנזק הפוליטי הוא בל ישוער. האם אנחנו מסוגלים להשתחרר מהזרמים האנטי דמוקרטיים המבעבעים בתוכנו? אלה האחרונים מבקשים לכפות עלינו ציונות משיחית או מדינת הלכה לא ציונית, או שילוב ביניהם. שתי קבוצות אלו אינן מקבלות את רוחה ותוכנו של מגילת העצמאות. מגילת העצמאות היא תולדת התנועה הציונית וההשכלה. מעמד הדת וההלכה הרבנית במדינה כגורם קובע בעל סמכות, חייב להתבטל. דרושה הפרדת הדת מחוקי המדינה. זאת אם רצוננו לשרוד כמדינה יהודית דמוקרטית ליברלית. עלינו להבין את ההקשר הלאומי והבינלאומי שבתוכו אנו נמצאים. כתנועה ציונית, עלינו להוביל לבחירות לאלתר. המאמר הרביעי יטפל בציר השלישי אשר מוצע לעמדתה של התנועה הקיבוצית ולאותו הציבור אשר פועל ברוח מגילת העצמאות.

לשכנע את "משפחת העמים" בנחיצות הפחיתק הציוני

עלינו לבחון את השלכות החלטת הקונגרס הציוני הראשון: "הציונות שואפת להקים לעם ישראל בית מולדת בארץ-ישראל מובטח לפי משפט הכלל". היו שתי הנחות מאחורי הקמת ההסתדרות הציונית:
 1. עם ישראל, על כל פלגיו ועל כל תפוצותיו, הוא ישות לאומית.
 "אני סבור ששאלת היהודים אינה שאלה חברתית או דתית... היא שאלה לאומית. עם אנחנו, עם אחד" כתב תיאודור הרצל במבוא לספרונו, "מדינת היהודים", 1896. מדינת היהודים תתבסס על היות עם ישראל עם אחד - לא דווקא על אחדות דתית. רעיון היהדות כעם הוא במרכז. בימינו, רצוי לשים לב לשתי הסתייגויות מכך.
 רוב האסלאם רואה בנו דת ולא עם בעל זכויות לאומיות.
 כדת, היהדות (והנצרות) היא "ד"מי", הכינוי לנתין לא מוסלמי של מדינה הפועלת על פי חוקי האסלאם.
 גם החרדים אינם מכירים בישראל כבית לאומי של עם אלא אם כן היא תהיה מדינת הלכה. מתן בכורה וסמכות להתנהלות פולחנית-דתית היא אנטי-ציוני ובפועל מפלגת את העם.
 2. כוחותיו ותקוותיו של העם אינם ניתנים למימוש אלא אם כן הם "מובטחים במשפט הכלל". בפועל, אנחנו גם תלויים באחרים. חייבים לשכנע את "משפחת העמים" בנחיצות הפרויקט הציוני - בהשתדלות פוליטית וכן על ידי מעשים בשטח.

נקבעו עובדות בשטח

ב-1947 "משפט הכלל" (האו"ם) קבע כי שטח המנדט הבריטי, "פלשתינה", יחולק. החלטת האו"ם אישרה הקמת שתי מדינות לאום, יהודי וערבי. ירושלים וסביבתה אמורות היו לקבל סטטוס בינלאומי. החלטת החלוקה ציפתה לאיחוד כלכלי בין שתי הישויות. בהצבעת האו"ם, בעד החלוקה הצביעו 33, נגד 13 ו-10 נמנעו. היום - יש 193 מדינות. דמיוני לחשוב כי היו מאשרים את החלטת החלוקה של דאז. גם אשר עשינו והשגנו עם ההחלטה - הוא לא פחות דמיוני. מוסדות העם, במנהיגותו של דוד בן גוריון, קיבלו את ההחלטת האו"ם. העולם הערבי דחה את ההחלטה. הסיפור בהמשכים ידוע. מאז 1947 נקבעו עובדות חדשות. הן נקבעו על ידי כוחותינו האנושיים. מדינת ישראל על אוכלוסייתה המתקרבת ל 7.5 מיליון יהודים קיימת ונראית (לנו ובתקווה לאחרים) כעובדה בלתי הפיכה.

בנימין זאב הרצל. "אני סבור ששאלת היהודים אינה שאלה חברתית או דתית... היא שאלה לאומית" | צילום: אפרים משה ליליין

לגמרי מהמציאות הפוליטית המסורתית אשר שלטה בעם - השלטון (לטוב ולרע) היה בידי העילית של פרנסים ורבנים. במתן זכות הצבעה ללא קשר למגדר או מעמד בחברה, הקדימה התנועה הציונית במושבי הקונגרס, את ארה"ב ובריטניה בשנות דור.

המאמר האחרון ("זמן קיבוץ" 28.3.24) טיפל בחשיבות הדה-לגיטימציה של חמאס על סמך מחויבותה לחיסול מדינת ישראל במסמך המדיניות שלה משנת 2017. מאמר זה מציג את הרקע בעד שתי מדינות לאום לשני עמים. עלינו לחזור למציאות הרעיונית והפוליטית שממנה קמה התנועה הציונית (מתוכה גם התנועה הקיבוצית) וכן מדינת ישראל. הציונות יצאה מן ההשכלה (The Enlightenment) אשר הביאה את הדמוקרטיה הליברלית והתחילה להשפיע על העולם היהודי במאה ה-19. ההשכלה השפיעה באופן מרחיק לכת על הקמתה והתארגנותה של התנועה הציונית. החיבור להשכלה היווה חיבור לדמוקרטיה ליברלית בענייני הישות הפוליטית של עם ישראל. המוסד הציוני קם לעצב ולקדם את מטרותיו של העם בדרך הדמוקרטיה הליברלית: שוויון מגדרי בזכויות וחובות. החלטה זו חרגה